

[Holstein.]

Del bero paa, hvilke administrative Dispositioner den højtærede Landbrugsminister træffer i Henhold til Loven. At den ikke vil være tilstrækkelig, i det store og hele set, til Virkeliggørelse af det, der er Hovedformaalet: en Hævelse af Kødpriserne, kan der vel neppe være Tvivl om efter de nu stedfundne tyske Toldforhøjelser, Forhøjelser, som ikke blot betegner en høj landbrugsprotektionistisk Foranstaltning, men simpelt hen er et Forbud mod Import af de paagældende Landbrugsvarer. Man giver Importforbudet den Form, at man sætter en Told saa høj, at Importen umuliggøres, man kunde i Virkeligheden lige saa godt simpelt hen sige, at Importen er forbudt. Det er prohibitive Foranstaltninger, vi her staar overfor fra tysk Side.

Jeg vil se bort fra, at de tyske Toldforanstaltninger, der har fundet Sted i de sidste Dage, i Virkeligheden stiller det hele Spørgsmaal i en anden Belysning, forrykker Stillingen, ændrer Situationen totalt fra, hvad den var, da Lovforslaget for et Par Dage siden blev fremsat. Idet jeg ser bort fra dette, vil jeg tage til Udgangspunkt de Beregninger, som er anført i Lovforslagets Bemærkninger.

Den samlede Udgift til Destruktion af 1 500 Dyr anslaaes til 30 000 Kr. pr. Uge, og af det ugentlige Afgiftsbeløb paa ca. 85 000 Kr. bliver der dermed til Rest 55 000 Kr., hvilket Beløb vil kunne anvendes, staar der i Bemærkningerne, som en Fond til Udligning af Priserne paa Kvæg og Oksekød. Det er Landbrugsministerens Hensigt at administrere Fonden i Forbindelse med Landbrugsraadet. Andet staar der ikke i Bemærkningerne — ja, saa er der en Henvisning til, at Landbrugsraadet i Tiden fra 3. Oktober til 12. November gennemførte en Destruktionsordning, men der staar ikke nogen nærmere Redegørelse for, hvorledes denne Fond skal administreres og vil blive administreret af Landbrugsministeren med det Formaal, som det hedder, at udligne Priserne paa Kvæg og Oksekød. Det staar mig ikke klart, hvad Landbrugsministeren mener med denne Udligning af Priserne paa Kvæg og Oksekød.

Men hvorom alting er, vil jeg gerne tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at de Bidrag, der skal ydes, hovedsagelig til Destruktionsforanstaltningernes Gennemførelse, kan komme til at hvile ubilligt paa de respektive Landsdeles Landbostand. For Sønderjyllands Vedkommende er Forholdet det, at af det samlede danske Studeopdræt er de

34,8 pCt. sønderjydsk, og af den samlede danske Kobesætning har den sønderjydske Landbostand en uforholdsmæssig stor Del af unge Individuer. Procenten af Køer, hvis Alder er over 6 Aar, er forholdsvis langt mindre i de sønderjydske Landsdele end i det gamle Land, fordi man dernede efter Genforeningen har faaet unge Besætninger fra det gamle Land. Det synes mig derfor ikke ubilligt eller urimeligt, at man fra den sønderjydske Landbostands Side har henstillet, at Administrationen af denne Kødordning foregaar paa en saadan Maade, at der tages rimeligt Hensyn til disse særlige Forhold i Sønderjylland, Forhold, som for øvrigt ikke er særlige for Sønderjylland alene, men som for Studeopdrættets Vedkommende ogsaa gælder i store Dele af Jylland. Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke kunde være muligt at finde en saadan Udligningsform — han siger jo netop, at Opgaven er Udligning af Priserne —, at den sønderjydske Landbobefolkning ikke kommer til at bidrage uforholdsmæssigt til Destruktionen uden at faa en Fordel ved Prisudligningens Administration, som svarer til det Kontingent af Stude og unge Dyr, som er vel egnede til Menneskeføde. Det er ikke længe siden, der blev holdt et stort Landbomøde dernede — jeg tror, det var en Generalforsamling i et Svineslagteri —, og dér blev der redegjort udførligt for dette Forhold. Den paagældende, som redegjorde for Stillingen, sluttede med at sige: Tror nogen, at de oppe i det gamle Land, naar de bliver bekendt med dette særlige Forhold i Sønderjylland, vil finde vort Krav urimeligt og ubilligt? Og saa var der en Stemme, der sagde: De kan være sikker paa, at det vil de finde — og saa blev der stor Jubel. I et Forhold som dette, hvor det vilde være let at komme den mest nødstedte Del af den danske Landbostand i Møde paa overkommelig og overskuelig Maade, gør man sig selv heroppe og Landbostanden dernede en daarlig Tjeneste ved at lukke Ørene for saadanne Krav. Det store Krav om Sanering til Bunds, som den konservative Folketingsmand fra Sønderjylland har rejst her i Salen, kan man med Rette stille sig skeptisk til under de nuværende kritiske Landbrugsforhold. Men saadanne konkrete Ønskemaal, som er velbegrundede i særlige Landboforhold i Sønderjylland og, jeg føjer til, i andre Dele af Jylland, bør man ikke sidde overhørig fra det gamle Lands Side og fra Regeringens og Rigsdagens Side.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at hvorledes end den